

Arrest

nr. 144 335 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

In hoofde van A.A.S.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meer bepaald uit de stad Jalalabad in Nangarhar. U verklaarde een Sikh te zijn. U werkte er in de kledingzaak van uw vader. Omwille van uw religie kende u in Jalalabad problemen met de moslims. Ze zouden u gevraagd hebben om zich te bekeren tot de islam, hetgeen u weigerde. U en uw echtgenote K. H. (O.V.X) werden verschillende malen door moslims lastig gevallen. Daarom besloot u Afghanistan te verlaten. U reisde in augustus 2008, samen met uw echtgenote, uw broer, uw ouders en uw schoonouders met een vrachtwagen naar een plaats van waaruit u per vliegtuig naar België reisde, waar u op 26 september 2008 asiel aanvraagde.

samen met uw echtgenote. Uw broer, ouders en schoonouders raakten van u gescheiden onderweg naar België en sindsdien hebt u geen contact meer met hen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart ("taskara") en die van uw echtgenote neer. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen (CGVS) nam op 23 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw herkomst uit Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest van 6 augustus 2009 een gelijkaardige beslissing. U bent niet teruggekeerd naar uw land van herkomst.

Op 12 februari 2014 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. U brengt geen wijzigingen aan uw eerdere verklaringen aan. U herhaalt dat u en uw vrouw in Jalalabad woonden en er problemen kenden omwille van jullie geloof. U legt geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS al op 23 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen heeft en daarbij opmerkte dat u geen van de Afghaanse landstalen machtig bleek, dat u integendeel wel Engelse woorden gebruikte, dat u een zeer minieme kennis had over bepaalde zaken rond Afghanistan of Jalalabad, dat de beperkte kennis die u had dan weer ingestudeerd bleek, dat u geen begin van bewijs ter staving van uw beweerde reisweg wilde voorleggen en dat de verklaringen over uw reisweg geheel ongeloofwaardig bleken. De taskara's konden uw geloofwaardigheid niet herstellen daar uit de bij het administratief dossier toegevoegde informatie bleek dat dergelijke stukken op eenvoudige wijze en tegen betaling te verkrijgen zijn. De RvV volgde met het arrest van 6 augustus 2009 de argumentatie van het CGVS en kwam eveneens tot de slotsom dat uw beweerde herkomst uit Afghanistan bedrieglijk is.

Op 12 februari 2014 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. U verwijst daarbij naar uw eerdere verklaringen en herhaalt louter dat u tot uw komst naar België in Jalalabad gewoond heeft. Omwille van de problemen die u daar als sikh zou hebben gehad, zou u Afghanistan hebben verlaten.

Herhaaldelijk (CGVS, 10 juni 2014, p.3,4,8) heeft het CGVS getracht u te overtuigen duidelijk te zijn wat betreft uw precieze herkomst. U werd tijdens het gehoor door het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit Afghanistan. Er werd eveneens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Desondanks hebben u en ook uw vrouw (CGVS, 10 juni 2014, vrouw, p.6) ervoor geopteerd om jullie verklaringen niet te wijzigen. Echter, ook tijdens het gehoor van 10 juni 2014 is gebleken dat jullie niet uit Afghanistan afkomstig zijn. Zo blijkt u zich niet langer namen van districten van de provincie Nangarhar te herinneren (CGVS, 10 juni 2014, p.3), noch kan u zeggen welke provincies aan Nangarhar grenzen (CGVS, 10 juni 2014, p.4). U beweert dat u een winkel in telefonie uitbaatte maar u kent geen van de in Afghanistan actieve telecomoperatoren (CGVS, 10 juni 2014, p.4,5). Gevraagd naar andere wijken dan de wijk waar u zou hebben gewoond, stelt u louter dat er nog een grote, nieuwe markt was (CGVS, 10 juni 2014, p.5). U beweert nog Puli Behsud te kennen maar u weet dan weer niet dat dit de brug over de Kabul rivier is (CGVS, 10 juni 2014, p.5).

Nogmaals wordt hiermee aangetoond dat jullie niet in Afghanistan hebben gewoond. Wat meer is, nieuwe gegevens waarover het CGVS beschikt, bevestigen de inschatting van de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag en weerleggen jullie Afghaanse nationaliteit. Immers, het CGVS verkreeg informatie van het United Kingdom Border Agency (UKBA) waaruit blijkt dat u en uw vrouw in het bezit zijn van Indische paspoorten. Uit de informatie van het UKBA blijkt duidelijk dat u en uw echtgenote op 7 augustus 2008 in New Delhi een aanvraag indienden tot het bekomen van een bezoekersvisum voor het Verenigd Koninkrijk. Jullie aanvragen werden goedgekeurd en jullie kregen een bezoekersvisum voor het Verenigd Koninkrijk, geldig tot 12 februari 2009. Uw Indische paspoort werd uitgegeven in Delhi op 4 april 2001, terwijl het Indische paspoort van uw echtgenote uitgereikt werd in Delhi op 16 april 2007. In de paspoorten bevinden zich tevens foto's van u en uw echtgenote. Deze gegevens, niet in het minst de vaststelling dat u niet de Afghaanse maar de Indische nationaliteit draagt, zijn bijzonder opmerkelijk. Tijdens een bijkomend gehoor op 13 oktober 2014 werden u en uw vrouw met bovenstaande informatie geconfronteerd. U ontkende weet te hebben van de visumaanvragen en paspoorten en u beweerde dat u nooit in India heeft gewoond (CGVS, 13 oktober 2014, p.2,3). Jullie zouden na jullie vertrek uit Afghanistan slechts vijf of zes maanden in India hebben verbleven, zo stelt u nu. Waar in India u dan was, wenst u dan weer niet te verduidelijken (CGVS, 13 oktober 2014, p.2). In deze periode zou het de

smokkelaar zijn geweest die de nodige documenten voor jullie regelde. U volhardt in uw eerdere verklaringen, houdt vol de Afghaanse nationaliteit te hebben en ontkent dat u van India afkomstig bent (CGVS, 13 oktober 2014, p.1,3).

Uw ontkenningen volstaan allerminst als verklaring voor het feit dat de vingerafdrukken van u en uw echtgenoot in het kader van twee visumaanvragen aangetroffen werden in New Delhi in 2008 en dat jullie drager zijn van Indiase paspoorten. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd zijn aannemelijke verklaringen te bieden voor de officiële informatie die het Commissariaat-generaal verkreeg van het Verenigd Koninkrijk, die u en uw echtgenoot de Indiase nationaliteit toekennen.

Gezien de eerdere vaststellingen dat u geen Afghaanse landstalen machtig bent, dat u nagenoeg niets weet over het land waarvan u de nationaliteit beweert te hebben en gezien de vaststelling dat u geen aanvaardbare uitleg geeft voor het feit dat u en uw vrouw Indische paspoorten hebben, dient er besloten te worden dat u zich ten overstaan van de Belgische asielinstanties aan nationaliteitsfraude heeft bezondigd.

Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden Afghaanse origine, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw nationaliteit doelbewust trachten te misleiden. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.“

In hoofde van K.H.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit de stad Jalalabad in Nangarhar. U verklaarde een Sikh te zijn. Omwille van uw religie kende u in Jalalabad problemen met de moslims. Ze zouden u op straat hebben lastig gevallen. U en uw echtgenoot A. A. S. (O.V.6.323.399) besloten daarom Afghanistan te verlaten. U reisde samen met uw echtgenoot, uw schoonbroer, uw schoonouders en uw ouders in augustus 2008 met een vrachtwagen naar een plaats van waaruit u per vliegtuig naar België reisde. U vroeg hier samen met uw echtgenoot op 26 september 2008 asiel aan. Uw ouders en schoonouders zouden van u zijn gescheiden onderweg naar België en sindsdien had u geen contact meer met hen.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde uw echtgenoot jullie taskara's (identiteitskaarten) voor. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen (CGVS) nam op 23 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw herkomst uit Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest van 6 augustus 2009 een gelijkaardige beslissing. U bent niet teruggekeerd naar uw land van herkomst.

Op 12 februari 2014 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. U brengt geen wijzigingen aan uw eerdere verklaringen aan. U herhaalt dat u en uw man in Jalalabad woonden en er problemen kenden omwille van jullie geloof. U legt geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag verwijst u naar de asielmotieven van uw man. In het dossier van uw man werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen. deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren de schending aan van een manifeste appreciatie fout en schending van artikelen 3 en 13 EVRM, van artikelen 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers vragen in hoofdorde bestreden beslissing te vernietigen, in subsidiaire orde om hen als vluchteling te erkennen en in nog meer ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers nog taskara's met vertaling, attesten van nationaliteit en paspoorten afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 30 298 van 6 augustus 2009. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde in voormeld arrest vast dat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan geen enkel geloof gehecht kon worden. Zo werd in het kader van de eerste asielaanvraag reeds vastgesteld dat verzoeker geen van de Afghaanse landstalen machtig bleek, dat hij integendeel wel Engelse woorden gebruikte, dat hij een zeer minieme kennis had over bepaalde zaken rond Afghanistan of Jalalabad, dat de beperkte kennis die hij had dan weer ingestudeerd bleek, dat hij geen begin van bewijs ter staving van zijn beweerde reisweg wilde voorleggen en dat de verklaringen over zijn reisweg geheel

ongeloofwaardig bleken. Gezien verzoekers hun verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakten, kon er evenmin enig geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zij er situeerden aangezien deze onlosmakelijk verbonden zijn met de beweerdde regio van herkomst. Gezien de herkomst van verzoekers niet geloofwaardig is, maakten zij evenmin een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer in hun hoofde aannemelijk.

In hun tweede asielaanvraag volharden verzoekers in hun niet geloofwaardig bevonden herkomst en het daaraan gekoppelde asielrelaas. Zij voegen bij hun verzoekschrift taskara's met vertaling, attesten van nationaliteit en paspoorten afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel

Wat betreft het volharden van verzoekers in hun beweerdde herkomst en asielrelaas, kan worden verwezen naar arrest nr. 30 298 van 6 augustus 2009. Het arrest dat bekleed is met het gezag van gewijsde besluit dat aan verzoekers vermeende herkomst uit Afghanistan geen enkel geloof kan worden gehecht. De poging van verzoekers in onderliggend verzoekschrift om de motieven van de bestreden beslissing die in het kader van de tweede asielaanvraag werden genomen te weerleggen zijn dan ook niet dienstig in het kader van onderhavig beroep. Verzoekers kunnen de mogelijkheid om een tweede asielaanvraag in te dienen immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerste asielaanvraag (RvS, nr. 135.977 van 15 september 2004).

De stukken die verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag bijbrengen vermogen geen afbreuk te doen aan hun ongelooftwaardig bevonden herkomst en asielrelaas. De door verzoekers neergelegde nationaliteitsverklaringen en paspoorten afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel vormen immers geenszins een bewijs van hun beweerdde Afghaanse nationaliteit. Uit informatie toegevoegd aan de verweernota (SRB, "Afghanistan, Paspoorten, van 10 juli 2010) blijkt dat het van algemene bekendheid is dat de registers van burgerlijke stand in Afghanistan ten gevolge van de decennialange burgeroorlogen gedurende jaren niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. Ook leggen verzoekers geen documenten neer op basis waarvan de ambassade zich heeft gesteund om deze nationaliteitsverklaringen en paspoorten op te stellen en aan hen te overhandigen. Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de aan verzoekers overhandigde documenten verstrekt werden louter op basis van hun verklaringen die reeds naar aanleiding van de eerste asielaanvraag ongelooftwaardig werden bevonden wat betreft hun afkomst.

Deze vaststelling geldt des te meer nu uit de bestreden beslissing reeds bleek: *"Wat meer is, nieuwe gegevens waarover het CGVS beschikt, bevestigen de inschatting van de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag en weerleggen jullie Afghaanse nationaliteit. Immers, het CGVS verkreeg informatie van het United Kingdom Border Agency (UKBA) waaruit blijkt dat u en uw vrouw in het bezit zijn van Indische paspoorten. Uit de informatie van het UKBA blijkt duidelijk dat u en uw echtgenote op 7 augustus 2008 in New Delhi een aanvraag indienden tot het bekomen van een bezoekersvisum voor het Verenigd Koninkrijk. Jullie aanvragen werden goedgekeurd en jullie kregen een bezoekersvisum voor het Verenigd Koninkrijk, geldig tot 12 februari 2009. Uw Indische paspoort werd uitgegeven in Delhi op 4 april 2001, terwijl het Indische paspoort van uw echtgenote uitgereikt werd in Delhi op 16 april 2007. In de paspoorten bevinden zich tevens foto's van u en uw echtgenote. Deze gegevens, niet in het minst de vaststelling dat u niet de Afghaanse maar de Indische nationaliteit draagt, zijn bijzonder opmerkelijk. Tijdens een bijkomend gehoor op 13 oktober 2014 werden u en uw vrouw met bovenstaande informatie geconfronteerd. U ontkende weet te hebben van de visumaanvragen en paspoorten en u beweerdde dat u nooit in India heeft gewoond (CGVS, 13 oktober 2014, p.2,3). Jullie zouden na jullie vertrek uit Afghanistan slechts vijf of zes maanden in India hebben verbleven, zo stelt u nu. Waar in India u dan was, wenst u dan weer niet te verduidelijken (CGVS, 13 oktober 2014, p.2). In deze periode zou het de smokkelaar zijn geweest die de nodige documenten voor jullie regelde. U volhardt in uw eerdere verklaringen, houdt vol de Afghaanse nationaliteit te hebben en ontkent dat u van India afkomstig bent (CGVS, 13 oktober 2014, p.1,3)."*

Dat verzoekers volharden in hun leugenachtige verklaringen ondanks de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit - op basis van uitwisseling van biografische en biometrische gegevens, waaronder vingerafdrukken - ontegensprekelijk blijkt dat beide verzoekers de Indiase nationaliteit hebben en uit India afkomstig zijn bevestigt het bedrieglijk karakter van hun asielaanvraag.

De verwerende partij kon bijgevolg op grond van de bijkomende verklaringen van verzoekers en uit de informatie die door het Verenigd Koninkrijk werd overgemaakt aan de Belgische asielinstanties (waaruit blijkt dat verzoekers in het bezit zijn van Indiase paspoorten waarmee zij een bezoekersvisum voor het

Verenigd Koninkrijk hebben bekomen dat geldig is tot 12 februari 2009) met recht besluiten dat verzoekers zich ten overstaan van de Belgische overheden aan nationaliteitsfraude hebben bezondigd.

Het verzoek om erkenning van de vluchtelingenstatus zowel als om subsidiaire bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit beweert te hebben. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. In de mate dat verzoekers verwijzen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, doch dat hij enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over hun regio van herkomst evenals over hun persoonlijke profiel. Verzoekers verhinderen zodoende zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust waardoor zij de Belgische overheden in de onmogelijkheid stellen hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER